

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1898/2019
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Вукоје, адвокат из ..., против туженог „G4S secure solutions“ д.о.о. из ..., кога заступа Мрко Репић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 620/2018 од 01.02.2019. године, у седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 620/2018 од 01.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 24/2016 од 09.11.2017. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог број .../... од 02.07.2012. године, исправљено Закључком туженог број .../... од 24.04.2017. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади износ од укупно 195.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана испуњења услова за извршење пресуде до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев туженог да се обавезе тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 620/2018 од 01.02.2019. године, одбијена је жалба туженог као неоснована и првостепена пресуда је потврђена, док је захтев туженог за обавезивање тужиоца да плати туженом трошкове другостепеног поступка одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитијући побијану одлуку применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП на коју се указује у ревизији, обзиром да правило о оцени доказа из члана 8. ЗПП у поступку пред другостепеним судом се примењује само у ситуацији када се другостепена одлука доноси после расправе одржане пред тим судом.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоцу као запосленом на пословима радног места ... отказан уговор о раду по основу решења бр. .../... од 02.07.2012. године због престанка потребе за обављањем послова тужиоца. Тужилац је тада био раднички повереник у Одбору синдикалне организације - Синдикат ФТО G4S „Srbija“, основане код туженог као послодавца (која је на основу решења Министарства рада и социјалне политике Републике Србије број 110-00-1436/2009-02 од 25.12.2009. године уписана у регистар синдиката под редним бројем 21.500). Ова синдикална организација је 23.03.2012. године изабрала чланове Одбора повереника као извршног органа, међу којима се налази и тужилац, о чему је обавестила туженог обавештењем од 18.06.2012. године.

Полазећи од наведеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови усвојили као основан захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Према Конвенцији МОП бр. 135 о заштити и олакшицама који се пружају представницима радника у предузећу и препоруци бр. 143 о радничким представницима (одељак III.5), раднички представници уживају заштиту од сваког штетног поступка по њих посебно отпуштања са посла. Наведена Конвенција је ратификована законом („Службени лист СФРЈ“, број 14/82).

Чланом 188. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05 и 54/05) прописано је да послодавац не може да откаже уговор о раду, нити на други начин да стави у неповољан положај представника запослених за време обављања функције и годину дана по престанку функције, ако представник запослених поступа у складу са законом, општим актом и уговором о раду, и то: 1) члану савета запослених и представнику запослених у управном и надзорном одбору; 2) председнику синдиката код послодавца; 3) именованом или изабраном синдикалном представнику (став 1); број синдикалних представника који уживају заштиту у смислу става 1. тачка 3) овог члана утврђује се колективним уговором, односно споразумом синдиката са послодавцем, зависно од броја чланова синдиката код послодавца (став 3).

Имајући у виду наведено, правилно су нижестепени судови закључили да је незаконито спорно решење о отказу уговора о раду од 02.07.2012. године, јер је тужилац, као члан Одбора повереника као извршног органа синдиката ФТО G4S „Srbija“, основаног код туженог као послодавца, уживао посебну заштиту од отказа уговора о раду, што тужени није поштовао, већ је донео спорно решење којим је тужиоцу отказао уговор о раду због престанка потребе за његовим радом на радном месту службеника обезбеђења.

Без утицаја на другачије одлучивање су и наводи ревизије којима се указује да тужилац није уживао заштиту обзиром да споразум о броју представника који уживају правну заштиту није био закључен и да је поступак којим је тужилац проглашен технолошким вишком био правилан. Наиме, синдикат чији је члан тужилац уписан је у регистара синдикалних организација и тужени је био упознат са чињеницом да је тужилац изабран за члана синдиката на основу обавештења синдиката од 18.06.2012. године. Наведено чини правиланим закључивање другостепеног суда да је, и поред изостанка закључења посебног споразума туженог са синдикатом који би регулисао питање који представници запослених уживају заштиту предвиђену чланом 188. Закона о раду, у моменту доношења решења о отказу уговора о раду 02.07.2012. године тужени био дужан да поступи у складу са императивном законском регулативом и води рачуна о својству тужиоца као синдикалног представника, што није учинио. С тога, донето решење о отказу тужиоца је незаконито јер је у директној супротности са чланом 188 Закона о раду, па је и евентуална правилност (законитост) поступка услед којег је тужилац проглашен технолошким вишком без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић